

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 490/2020
23.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Миролуба Томића, Јасмине Васовић, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези става 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Апро Љубомира, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Врбасу К 390/19 од 11.02.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 542/20 од 24.03.2020. године, у седници већа одржаној 23.06.2020. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних решења Основног суда у Врбасу К 390/19 од 11.02.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 542/20 од 24.03.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу К 390/19 од 11.02.2020. године тај суд се огласио стварно ненадлежним у кривичном предмету против окривљеног АА по подигнутој оптужници Основног јавног тужиоца у Врбасу Кт 186/16 од 22.05.2019. године, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези става 3. у вези става 1. КЗ; кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, те је одлучено да ће, по правноснажности решења, списи предмета бити достављени Вишем суду у Сомбору, као надлежном суду.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 542/20 од 24.03.2020. године одбијена је, као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Основног суда у Врбасу К 390/19 од 11.02.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног АА, адвокат Апро Љубомир поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијана решења преиначи тако што ће утврдити да је за поступање у предметном

кривичном поступку стварно надлежан Основни суд у Врбасу или да решења укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак, а све имајући у виду чињеницу да је у смислу члана 485. став 4. у вези члана 439. тачка 2) ЗКП побијаним решењима повређен закон на штету окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Апро Љубомир поднетим захтевом указује да је доношењем побијаних решења учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је примењен закон који се не може применити, јер се у конкретном случају на окривљеног има применити закон који је важио у време извршења кривичног дела (члан 5. став 1. КЗ), а у случају да је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута да се примењује закон који је најблажи за учиниоца (члан 5. став 2. КЗ), а што је у конкретном случају закон по коме је за суђење надлежан Основни суд у Врбасу.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване.

Наиме, питање стварне надлежности је организационе и процесно правне природе, које је регулисано одредбама Закона о уређењу судова и Закоником о кривичном поступку (члан 34. - 36.).

Чланом 5. став 2. КЗ прописана је обавезна примена блажег закона, која одредба је материјалноправне природе и односи се на обавезну примену блажег кривичног закона на окривљеног, али не и на примену организационих и процесних норми као што је то у конкретном случају.

Дакле, питање стварне надлежности суда, је независно од питања који ће кривични закон бити примењен на учиниоца кривичног дела.

Надлежност суда утврђује се према запрећеној казни прописаној кривичним закоником у време испитивања стварне надлежности, а суд је према одредбама члана 34. став 1. ЗКП дужан да пази на своју стварну надлежност и чим примети да није надлежан, решењем се огласи ненадлежним, а по правноснажности тог решења, предмет упућује надлежном суду, што је у конкретном случају правноснажним решењем правилно и учињено.

Ово стога што је за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 4. у вези става 3. у вези става 1. Кривичног законика прописана казна затвора од 3 до 12 година, за које кривично дело је надлежан Виши суд у Сомбору (члан 23. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова „Службени гласник РС“ број 116/08, 104/09 ... 101/11, 101/13).

Дакле, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак изнет у побијаном другостепеном правноснажном решењу да ће оцену који кривични закон се има применити на окривљеног као блажи, приликом пресуђења дати стварно надлежан суд који поступа у конкретној кривичној ствари.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,